

Kristian Devantier

En introduktion

Felt, Farve og Flade kan siges at være de tre grundelementer i det konkrete maleri, som er billedkunstneren Kristian Devantiers stilistiske udgangspunkt. En tradition inden for det moderne maleri som afviser det narrative og forlanger at blive taget for pålydende som det, det er: Afgrænsede farveområder i et kompositorisksamspil på en to-dimensionel flade. Et afgrænset malerisk vokabularium med en meget åben syntaks. Tre f'er som udgangspunkt og så et kolliderende fjerde: Fortællingen. For Kristian Devantiers malerier udmærker sig ved ikke at ville følge spillets regler. Fortællingen trænger sig på – de nonfigurative virkemidler må blive til genkendeligt motiv.

Sammensat anderledes kunne de enkle farvefelter, der møder beskueren, således have været elementer i rent abstrakte udtryk. Nu er de imidlertid komponeret således, at de fremtræder som figurationer. Ensomme, silhuetagtige skikkelser ofte placeret i skabelon-landskaber eller udfyldende hele billedfalden i næsten filmiske close-ups. Her sættes virkemidlerne på prøve. Kan man overhovedet fortælle uden et illusionistisk rum, uden tredimensionalitet og detaljering?

Svaret bliver et klart ja. Med fravalget af al staffage, skrællet af og skåret ned til det allermest nødvendige bliver motivernes vægt så meget desto mere påtrængende – står frem uden formildende omstændigheder, så at sige. Udtrykket kan forekomme naivistisk, men uden den klæbrige sødme, der ofte knytter sig til betegnelsen. Lavmælt behandles de på engang alvorlige og banale temaer, der knytter sig til eksistensen: Sorg og glæde, ensomhed og fællesskab, at føle sig udsat og dog i harmoni med verden. Med et sørgmuntret glimt i øjet bliver de tunge spørgsmål ofte ledsaget af små, humoristiske tekststykker, der følger sig ind mellem farvefladerne og Løfter motiverne ud af melankolien.

I Kristian Devantiers værker møder det konkrete maleri altså fortællingen i en finurlig syntes. Med kombinationen af formsprogets uprætentiøse enkelhed og tematikkens eksistentielle tyngde opnår billederne en lavmæltheds slagkraft.

De bliver i stand til trænge igennem de forsvarsværker af blaserthed, som vi, der er opvokset i en billedkultur nødvendigvis må omgive os med. Når alverdens voldsomhed i højeste digitale billedkvalitet og surroundsound ikke længere kan røre os, bliver de funktionalistiske arkitekturteoretikers diktum fra første halvdel af det 20. århundrede igen uhyre aktuelt: "Less is more"

Juli 2001

Stud.mag. Jacob Hoff